

Olvasókör

Dag Hammarskjöld, az ENSZ egykori legendás főtitkára életrajzát böngészgettem legutóbb. Kíváncsi voltam erre a nagy formátumú politikusra, akiről vajmi keveset tudtam korábban. Kalauzom* „Isten diplomatájának” titulálta a svéd származású, tragikus körülmények között elhunyt közéleti személyiséget. A könyv egyik fontos megállapítása, hogy nagy felelősséggel járó hivatalának betöltésében, döntéseiben meghatározó szerepet játszott lelki kísé-
rőinek hatása. Szenvedélyesen kutatta Kempis Tamás, Eckhart mester, Keresztes Szent János írásait. Személye, munkássága, önfeláldozó szolgálata nem érhető meg e nagyszerű spirituális iránytűk nélkül.

Szomorúan tapasztalom jó ideje, milyen kevéssé ismerjük azt a hatalmas kincsestárat, amit eleink hagytak örökül átélte örömeik, szenvedéseik, emlényeik gyümölcseként. Ezeknek a vallásos műveltségbeli foghíjaknak lesz a következménye, hogy oly könnyen csapódunk egy-egy divatos irányzathoz egyedül üdvözítőnek föltüntetve, vagy épp a kuriózumot, a rendkívül vadásszuk minden értelmes megfontolást félretéve.

Számos testvérünk esetében hol van már a katekézisen tanultak elevensége, az élet mindig más és más helyzetet produkál, a prédikációknak pedig nem elsőrendű feladata a hit mélyítése, ezer új megvilágításba helyezése. Utánpótlás, önképzés híján Sík Sándort idézve lehorgonyozunk az „ostoba vanna”, s aki épp tőlünk várna okos szót, bölcs tanácsot, fájón érzékeli, hogy hittapasztalatunk a való élettel egyáltalán nem „kompatibilis”.

Legfrissebb olvasmányélményem is megerősített az új plébániai csoport elindításában. Olvasó-

kör egy plébánián? Miért ne? Miért ne „koppinthatnánk le” a civil életben több helyütt példásan működő formációkat? Miért ne üzenhetnénk vele azoknak, akik, napirendre tértek gyér és igen csak hézagos hitismereteik fölött, azt gondolván, hogy nekik már újat mondani nem lehet, elég bölcsék ők ahhoz, hogy az élet tengerén hánykódó, esetleg recsegő-ropogó bárkájukat az örök élet partjai felé navigálják.

Ezzel a kétes magabiztossággal szemben az olvasókörösök 12 jó baráttra, ha tesszik „tutorra” tesznek szert az esztendő során. 12 kapaszkodóra a szellemi-lelki iperedéshez. De nemcsak a kiválasztott könyvek szerzőiben lelnek majd segítőkre, hanem azokban a társakban is, akikkel együtt vágnak az izgalmakat, felismeréseket ígérő expedíciókba.

A csoport indulásához iránymutatóként, példaképpül Szent Ágostont választottuk. Azt az Ágostont, aki elméjének pallérozottságával szolgálta egyházát, s aki meglátásaival, megállapításaival oly sokakat gazdagított. Ő segítse, támogassa a sarjadó közösség tagjait a belső felfedező utakon. Szívből kívánom, hogy hozzá hasonlóan az Igazság minél többeket megtaláljon.

Horváth Lóránt
plébános

*Dr. Békefi Lajos : Isten diplomatája Bp. 2005

Krúdy Gyula

TÉLI SZELEK

Ma levelet kaptam otthonról; az édesanyám írja, hogy a vencesellői kéményseprőt a szent karácsony hetében megették a farkasok az országúton. Fagyos téli szelek süvöltöznek a Nyírben, és az országutakon farkasok leskelődnek a vándorokra.

Ez már a tél.

Valósággal érzem az ünnepi kalács friss illatát, és szép havakat látok, amikor ím a szegény kéményseprő szomorúság teljes halála foglalkoztatja az elmémet. Hát még van tél. Habár én évek óta nem láttam igazi telet, és hogy elszakadtam a szülőföldemtől ebbe a kővárosba, azt hittem, hogy azok a szép nagy, fehér havak, amik susogva ereszkednek le az angyalok országából, már csak a múlt édes emlékei közé tartoznak. A vonatok nem rekednek be többé, a farkasok pedig odafönn maradnak most már örökre a máramarosi rengetegben, mert máshol tél nincsen. És lám, azt kell hallanom, hogy a szegény vencesellői kéményseprő, aki faluzva tölte életét, a tél áldozata lőn.

A tél féltelmesen erős legény; tréfázni véle nem lehet, és csak a vicces újságok lapjain látható tél az a piros arcú, jókedvűen dörmögő öreg bácsi, aki fehér szakállán jégcsapokat hordoz.

Valójában egy makacs, köszvényes, penzionált kapitány a tél, aki rossz indulatokkal és gyűlölettel van kibérelve: gyanakodó, komor és káromkodó, és főként haragszik azokra az apró diákfiúcskákra, akik karácsony hetében szánkókra ülnek, és messzi-messzi városokból sietnek hazafelé az ünnepi időre, az édesanyjuk karjába.

A törökfalvi pap pedig a jégen birkózik a farkassal.

Az emlékezet ködén át hatalmasnak és csodaerejűnek látom a törökfalvi papot. Béni tisztelendő azonban szerényen mosolyogna, ha eztet olvasná. Kis, fekete férfiú volt, igen lelkes szemekkel és igen szép bariton hanggal, de főként a gorombaságairól volt ő híres, amiért is a törökfalvi hívek papjuknak választották. Különben aranyzívű ember volt, aki kenetteljesen békítette a pörlekedő házastársakat, megkeresztelte az újszülötteket, és eltemette az Úrban megtérőket: így végezvén papi hivatását.

Ha ott kezdtem volna, hogy a Nyíren nagyon szigorú és mérges a penzionált kapitány, és főként bal lábával kelt fel azon a napon, amikor ezelőtt sok

sok esztendővel egy apró, mélécska fiút röpített a végtelen fehér országúton egy könnyű szánkó, akkor már kevés meghallgatnivalójuk volna önöknek. De közbejött a törökfalvi pap.

Korán, szép téli hajnalon indultunk János bácsival. A két deres igen gangos járású volt, és úgy csilingeltek a csörgők és csengők, hogy János bácsi a legnagyobb meglepődéssel ült a bakon. Elmaradt az iskola a téli homályban, a professzor urak házai, amik a templom környékén sorakoztak, még csendesén aludtak a hajnalban. János bácsinak megmutogattam, hogy hol lakik Fertő tanár úr, aki a latinból buktatott meg, nemkülönben azt is, hogy hol lakik a matematika professzora, aki szintén szekundát adott. János bácsi felkapta deres fejét, és az ostorral megfenyegette a zöld zsalus házakat. Majd a gangos lépésű szürkékre fordította a figyelmét, és boldog hangon mondta:

- Ezek a bestiák sem járnak mindig így. Most azonban ők is tudják, hogy a „kis gazdájukat” viszik haza.

Az iskolakönyveimet szíjjal fűztem össze, és a lábam alá tettem őket. Jól beburkolóztam a nagy bundákba; az ég csendesén feléledett, amikor elmaradt mögöttünk a város. Kopasz, fagyos akácok szegélyezték az országutat, amik között üveghangon zengett a szél. Mert ahogy a síkra értünk, egyszerre a pokol fenekéről előjött a csípős, süvöltő téli szél. Mérgelődve hajtotta fel a jegenyeken pihenő varjakat, és a fekete madarak libegve, lengve emelkedtek fel a

szélben. A reggeli tájon, fehér cukor köntösben látszott egy szélmalom, a messzeségben havas felhők közül bújt elő egy sápadt korong, a nap.

A szürkék gangosan lépkedtek, a csengők csilingeltek ünnepélyesen, azt hiszem, elaludtam a meleg bundák között.

Mert mikor felébredtem, akkor már olyan hangon beszélt velünk a szél, mint a penzionált kapitány szokott káromkodni. Zúgással és süvöltéssel volt tele a levegő, meg apró, éles, üvegszilánkokhoz hasonló hóval. Látni persze nemigen lehetett. A szürkék veszettül vágattak, szinte sötét volt. Az út szélén egy félig hóba temetett kőfeszület terjesztette felénk karjait. János bácsinak havas volt a háta, és a sapkáját a tarkójára húzta. A téli szél zengve, dalolva kergetett bennünket.

Eltévedtünk.

A hófúvás felemelte az utakat, fák koronái látszottak a futó havon, dombok és völgyek keletkeztek a síkságon. Más helyeken meg a fekete, kemény föld látszott.

János bácsi fel-felágaskodott a bakon, és körülnézett. Valahányszor leült, mindig rettenetes káromkodások között tette azt. A szél a fejére hajtotta a subája gallérját, amire meg a széllal pörölt.

A lovakat hajszoita folyton. A két szürke hatalmas párafellegetek fújva, nyihogva vágtatott a havon.

Egyszerre nagyot zökkent a szán. Valami domboldalról futott le a mélybe, az egyik szürke megcsúszott, de nem bukott fel, János bácsi azonban lezuhant a bakról. A lovak lihegve álltak meg.

Apró, kemény sás látszott a tavon, előttünk meg zöld, csikorgó jégmező terült el, amin széles arbeszkek alakjában feküdt a hó. János visszazökkent a bakra. - Jégen vagyunk - dörmögte. Aztán ráhajtott a jégmezőre.

Lassan mentünk. A lovak vigyázva emelgették lábaikat; ekkor valami rettenetes üvöltés hangzott fel a közelben. Azóta sem hallottam olyan hangot. Tán a kutyavonításhoz hasonlít leginkább, de mégsem az, vadabb, dühösebb. A szürkék egyszerre megbolondultak - de János bácsi is. Ekkor jött a törökfalvi pap.

Mondom, az emlékezés ködén keresztül látom mindezeket; a zöldes jégmezőt, az ijedt János kocsist és a remegő testű szürkéket. A havat az arcomba vagdalta a szél, mintha a halál csókolna meg. Az a rettenetes üvöltés a közelben hangzott, egy négylábú, lompos szörnyeteg rohant elő a sás közül.

A farkas,

Alföldi telek ijesztő réme, aludni nem akaró gyermekek elaltatója, a farkas rávetette magát az egyik szürkére. A nyakába harapott, és a körmeivel felhasította a szügy ét. A nemes állat felhorkant, aztán megbicsaklott a két első lába, térdre bukott, a másik ló elszakította a hámat, felborítva a szánt, elvágatott a világba. Én és János bácsi a jégre csúszunk,

A farkas kiéhezett, vén, lompos bestia volt, akkor nekünk fordult. Egyetlen szökéssel átugrotta a szánt, János bácsi subája szárnyát ragadta meg. János kibontakozott a subájából, és félreugrott. Engem felkapott, és futni kezdett. A farkas nyomunkban.

Akkor a parti bokrok közül egy fekete ruhás ember futott elő. A jégre ugrott, és nagy kiabálással közeledett felénk. Görbe, szeges pálca volt a kezében, azzal hadonászott, nemkülönben topogott a csizmája szeges sarkával a jégen. Egy vastag könyv volt a hóna alatt, a bekecse ujját felgyúrte, úgy ment a farkas felé.

A bestia meghökken, és ordítva hátrált. Szökött, és a körmeivel kaparta a jeget. De a fekete ruhás ember megcsóválta a szeges, görbe botját, és úgy odadobta azt a farkas fejéhez, hogy a bot kettétört. A toportyán erre megfordult, és keserves vonítással kullogott vissza a fagyos nádba, majd elveszett a hóesésben.

A fekete ruhás ember kiabálására visszajött János bácsi vélem. Haragudott barátunk:

- Hova az ördögbe szaladnak! Gyáva népség, egy szál farkastól megijednek. Jöjjenek velem. Én vagyok a törökfalvi pap.

A tökfalvi pap aztán kikérdezte, mi járatban vagyunk. Nekem megbarackozta a fejem, amikor kitudódott, hogy két szekunda társaságában mék hazafelé, majd megvigasztalt.

- Kisöcsém, ne búsulj, Petőfi sem volt jó tanuló. Lehetsz te még nagy ember!

Kézen fogott, és menni kezdtünk. A hófúvás alább hagyott. Nyilván a törökfalvi pap mián, aki görbe botjával megregulázta a farkast.

Szép havak esnek a Nyíren, amint a levél mondja. A szegény vencesellői kéményseprő szomorúságteljes elhalálózása bizonyítja, hogy még mindig egyedül van a törökfalvi pap, aki nem ijed meg a farkastól.

Régi ír áldás

Legyen időd a munkára - ez a siker ára.
 Legyen időd a játéokra - ez az örök ifjúság titka.
 Legyen időd a nevetésre - ez a Lélek muzsikája.
 Legyen időd a gondolkodásra - ez az erő forrása.
 Legyen időd az olvasásra - ez a bölcsesség alapja.
 Legyen időd, hogy kedves légy - ez a boldogsághoz vezető út.
 Legyen időd az álmodozásra - kocsidat majd egy csillaghoz vezet.
 Legyen időd, hogy körülnézz - túl rövid a nap ahhoz, hogy önző légy.
 Legyen időd, hogy szeress és Téged is szeressenek - ez isteni kiváltság.

Bölcsességek az időről...

A jövő ma kezdődik el, nem holnap.

II. János Pál pápa

A hibák a sietség következményei - ezért ne tégy semmit, ha nincs rá elég idő.

Kínai közmondás

A legfontosabb ember az, akivel éppen most találkozol, a legfontosabb óra a jelen pillanat, a legfontosabb tett pedig az, amit a szeretet jegyében még ma megtehetsz. Holnap ugyanis már késő lehet.

Eckhard mester

A legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt életben, hanem hogy mennyi élet volt éveidben.

Ábrahám Lincoln

A mai nap az a holnap, amin tegnap aggódtál. **Dalé Carnegie**
A mi időnket és Isten idejét nem ugyanazzal az órával méri.

C. H. Spurgeon

A nagy bánatok, akárcsak a nagy örömök, megrövidítik a látásunkat az időt; mindaz, ami erősen foglalkoztatja a lelket, megátol bennünket abban, hogy számláljuk a pillanatokot.

Francois-René de Chateaubriand

A „Nem érek rá!” azonos értelmű azzal: „Nincs kedvem hozzá.”

C. H. Spurgeon

A percet lásd meg, míg el nem repül, mert életünkben kevés pillanat kínál nagyot, jelentőst.

Friedrich von Schiller

A szomorúaknak lassan, a vidámaknak gyorsan telnek az órák.

Bosco Szent János

A tegnap elmúlt, a holnap még nincs itt, de ma segít az Úr.

H. Bezzel

A tegnap történelem. A holnap rejtély. A mai nap: ajándék.

Eleanor Roosevelt

Ahányszor egy órányi idő elvész, az életből pusztul el egy darab.

Leibniz

Aki nem alkalmaz új megoldásokat, új bajokra számíthat, mert az idő a legnagyobb újító.

Francis Bacon

Aki teljesen feladja a múltért a jelenét, talán a jövőt is elveszíti.

Szepes Mária

Általában a „majd holnap” a hét legzsúfoltabb napja.

Spanyol közmondás

Annak, aki türelmesen tud várni, az idő minden ajtót kinyit.

Kínai közmondás

Azzal az idővel kell foglalkoznunk, ami megadatik nekünk.

John R. Reuel Tolkien

Azzal pocskoljuk el a legtöbb időt, ha nem gondoljuk végig a dolgokat.

Alfréd Herrhausen

Az a bölcs ember, aki a jelent éppúgy szereti, mint amilyen szívesen fog visszagondolni rá, amikor az már múlttá válik.

Antonio Machado

Az alkony olyan, mintha Isten épp lélegzetet venne s egy pillanatra megállna az idő.

Emilie

Richards

Az élet és a szeretet csupán egyetlen időt ismer: a jelent.

Akhilleusz Tatiosz

Az időben minden megmarad, de olyan színtelen lesz, mint azok a nagyon régi fényképek, melyeket még fémlemezeire rögzítettek. A fény, az idő lemosza a lemezről a vonások éles és jellegzetes árnyalatait.

Márai Sándor

Az időhiány valójában a fontossági sorrend hiánya.

Timothy Ferriss

Az időnek egyetlen oka van: minden nem történhet egyszerre.

Albert Einstein

Az idő a legértékesebb árucikk a világon, sokkal értékesebb,

mint az arany, mert ha egyszer elveszett, nem lehet pótolni.

Adani Jackson

Az idő állítólag minden sebet begyógyít. Szép kis orvos, aki egyik kezével gyógyít, a másikkal pedig nap mint nap közelebb viszi az embert a sírhoz!...

Ham Habé

Az idő az, ami akkor is halad, amikor semmi más nem.

Richárd Feynman

Az idő értékesebb, mint a pénz - maga az élet. Több pénzt mindig szerezhetsz, több időt soha. Amikor elmúlik, magad is elmúlsz.

Harold Taylor

Az idő múlása arra szolgál, hogy az ember lehetőséget kapjon a fejlődésre, hogy bölcsébbé váljon, kiteljesítse önmagát.

Marlo Morgan

Elfriede Jelinek

Az idő túl lassú azoknak, akik várnak, túl gyors azoknak, akik félnek, túl hosszú azoknak, akik gyászolnak, túl rövid azoknak, akik örvendnek. Ám azoknak, akik szeretnek, az idő nem számít.

Henry van Dyke

Az idő, amelyet Isten mindenünk számára kiszab, olyan, mint egy értékes szövetdarab; mindenki úgy hímezi ki, ahogyan csak telik tőle.

Anatole Francé

Az idő, amit a rózsádra vesztegettél: az teszi olyan fontossá a rózsádat.

Antoine de Saint-Exupéry

Az időt is érhetik zökkenők és balesetek, miáltal darabokra törhet, és otthagyhathja egy szobában valamelyik örök szilánkját.

Gabriel Garda Márquez

Az időt úgy értjük meg, mint valami egymásutánt, mint a mostok folyamát, mint az idő folyását. Becsüld a percet! Elmúlik hamar. Se a rút, se a szép nem tér vissza többé ugyanazon alakban.

Gwendolyn Brooks

Csak a múlttól tudhatunk biztosat - a jövőről csak annyit, hogy meg fogunk halni.

Erich Fromm

Én Istenem, az idő hogy szalad! Ma még vagyunk, holnap már nem leszünk, múlt és emlék: minden elmarad. Gyakran csak évek múlva látjuk helyes megvilágításban mások cselekedeteit, sőt néha a magunkéit is.

Arthur Schopenhauer

Három dolog soha nem tér vissza: a kilőtt nyíl, a kimondott szó és az elmúlt nap.

G. F. Daumer

Hű barát az idő: felnyitja a szemeket, meghozza a tisztánlátást; tetté érleli a szándékot, alkotássá emeli a gondolatot; lecsendesíti a szenvedélyeket, elhamvasztja az indulatokat: a vadat megszelidíti, a mimózát fölbátorítja; szétzúzza a lélek kőképződményeit, lekapargatja a szív mészkölerakásait - aki látni s hallani tud, megérti üzenetét. Ezt úgy nevezem: változás, a mindenkit fölemelő, előreleadító erő.

Hioszi Tatiosz

Időnként meghal bennünk valaki, és valaki más megszületik. Ami elmúlt, annak múlttá kell válnia, s ha nem akar, akkor tudatos munkával azzá kell tenni. Maga az idő nem teszi azzá - segíteni kell neki.

Müller Péter

Miközben a legjobb alkalomra vársz, elszalasztod a megfelelőt.

Stefim Feiring

Mindennek eljön a maga ideje, és mindennel akkor találkozunk, amikor bensőnkben megértünk a találkozásra.

Baktay Ervin

Madách Imre

Nem az idő halad: mi változunk.

Pázmány Péter

Nem időre fizet Isten, hanem munkára. Ostoba piktör az idő, mentől tovább dolgozik az arcké-
pünkön, annál jobban elrontja azt.

Jókai Mór

Szeresd az életet? Akkor ne tékozzol az idődet mert ez az, amiből életed szövete összeáll.

Benjámín Franklin

Van, akinek az idő - csak pénz. Van, akinek az idő - élet.

Fekete Gyula

Ifj. Rieth József

Elhatározás

Csak ült a konyhában, ölbe tett kézzel. Lassan bealkonyult, de nem gyújtott villanyt, csak ült a félhomályban. Nem szerette ezt a várakozást. Rosszul érezte magát tőle. Nehezen bírta a tétlenséget, tevékenykedő alkat volt, de az ura kérte, hogy várja meg a vacsorával. Későn jön, valami tárgyaláson van a városban. Mióta ki-nevezték, nagyon sok a tárgyalás, rengeteget kell dolgoznia. Ha azt mondta volna, hogy nem kell várni, akkor evett volna, és jobban el tudná foglalni magát. De így csak ül, és várja. Fáradtan fog hazaérni, kimerülten, akkor kell, hogy lássa, érezze: a társa mellette van, vele van. Majd együtt esznek. Meg azt a kamrapolcot is meg kellene beszélni, tovább nem lehet halasztani...

Most hát várja. Lehangelő így ülni a növekvő sötétben, borongós hangulatot szül. Valamit tenni kéne addig is, elfoglalni magát. De már megfőzött, söpört, elmosogatott, rendet rakott, kitakarított, felmosott... Most már csak az urát várja a vacsorával. Minden zajra felfülem, a kutyaugatásra ki-kinéz az ablakon.

És végre csattan a kertkapu, nyikordul az ajtó. Ünnepi örömmel ugrik fel: megjött, hazaért, most már végre csak az övé lesz! A férfi első útja mindig a konyhába vezet, Ez rendes tőle, érezteti, hogy fontos neki az asszony. Jön is már, még félig le se vetkőzött, sálja a nyakában, de kezdi mesélni a problémáit, dolgait. Ez történt napközben, a főnök azt mondta, a kollégák kérdezték... Az asszony hallgatja, kérdezi, csillogó szemmel nézi. Hozzálép, átöleli, gyengéden letekeri a sálát, lesimítja a kalaptól borzas haját. A férfi is meg-megérinti az arcát, kezét. Dől belőle a napi gond és öröm. Minden, ami felgyült, a sértés, a dicséret, a harag, a vidámság, Fájdalom, siker, csalódás. Fura ez, mások már nem beszélnek otthon, örülnek, hogy elfelejthetik a napot. De ő szívesen kibeszéli magából, az asszony meg boldogan csügg minden szaván.

Aztán már készítené a tányért a vacsorához, de a férfi : „Hagyd csak, ettem hazafelé útközben. Nem kívánok semmit.”

Látva az asszony csalódottságát, hozzátéveszi: „Sajnálom ... Ne haragudj, de Pistiék még felugranak egy-két órára, meg kell beszélnem a továbbiakat.” Fáj ez így: a kollégák, a munka ennyivel fontosabb??? Akkor legalább kérdezné a kamrát, de alig kezd hozzá, már kopognak az ajtón, megjöttek a munkatársak. Előttük nem akarja mondani, a férfi meg csak int a szemével: most ne. Már mennek is át a másik szobába. Az a szem viszont beszédes. Szomorúság, lelkiismeret-furdalás, együttérzés, ígéret is van benne.

Tulajdonképpen várható volt, hogy a délutáni tárgyalás végeztével a két legközelebbi kollégával tisztázni kell a folytatást, az asszony mégis keserűséget és csalódást érez. Az eszével jól tudja, hogy ez az állás fontos. Nem csak a megélhetésüket biztosítja, de az ura szereti a munkáját, benne van az élete, az öröme. Abban tud kiteljesedni. Jól akarja végezni, tökéletesen. És az bizony sok időt kíván... Az eszével tudja mindezt

Tudja, de mást érez. Legszívesebben üvöltene, kidobná a házból amazokat. Lehordaná az urát. Számon kérné. Hogy miért így szervezte? Miért evett? Akkor miért kérte, hogy várja meg? Miért nem szólt haza?

Hát ennyire nem fontos neki? Mit képzelsz, hogy így semmibe veszi? Meg se hallgatta! Ő maga bezzeg elmondta, amit akart! Aztán amikor az asszony szeretett volna kérdezni tőle, csak intett, és kész. Hát vele mindent lehet? Miért nem folytatják a munkát másnap, odabenn? Minek hazahozni? Minek úgy sietni? Miért nem törődik övele? Miért nem fontos neki? Vagy miért nem bírja úgy beosztani az idejét, hogy a fontos dolgokra is jusson?

Legalább hallgatta volna meg!

Legalább ott lehetne velük.

Csak legalább még egy kicsit kettesben maradhattak volna...

Lassan elpakol és közben elhatározza, hogy a kamrapolc ügyét megoldja egyedül. Meg hát! Csak azért sem fogja többet előhozni.

És azt is elhatározza, hogy többet nem várja meg a vacsorával. Nem hát.

Ezt egyébként minden alkalommal elhatározza.

Az időt ki kell használni

A házi orvos várószobája megint tele volt. Az idős úr, hosszú várakozás után felállt, és odament az asszisztensnőhöz.

- Bocsánat, ha megzavarom - mondta választékos udvariassággal -, 10-re voltam berendelve, most tizenegy óra. Sajnos, nem várhatok tovább. Lenne szíves adni egy újabb időpontot?

A várószobában epésen megjegyezte az egyik nő a szomszédjának:

- Hát legalább nyolcvan az öreg, mi lehet olyan sürgős dolga, hogy ne tudna várni?

Az öregúr meghallotta a gúnyolódó megjegyzést. Barátságosan rámosolygott az asszonyra, és így válaszolt:

- Nyolcvanhét éves vagyok, És tudja, éppen ezért nem engedhetem meg magamnak, hogy akár egy percet is elfecséreljek abból a drága időből, ami még rendelkezésemre áll...

ZSOLT 90,12

Örülj annak, amid van

Rendkívül fontos, hogy örülj annak, amid van! Gondolj bele! Elmélkedj rajta! Erre összpontosítsd a gondolataidat!

Mert ha ezt nem teszed, akkor hamarosan azon fogsz gondolkodni, elmélkedni, és arra fogsz összpontosítani, ami nem adatott meg neked.

A jól ismert tanács is így szól: „a jót hangsúlyozd ki!”

Létfontosságú, hogy megfogadjuk, ha boldogok szeretnénk lenni!

A Szentírás ezt így fejezi ki:

„...énekeljetez és zengedeztetek szívetekben az Úrnak!” (Ef 5,19)

Sokan épp az élet negatív dolgait hangsúlyozzák ki. Sokszor még büszkék is arra, hogy milyen jól ismerik a dolgok árnyoldalait. Önmaguknak okoznak fájdalmat ezzel, és ha lehet, még a körülöttük élőknek is.

Ne hagyj, hogy boldogtalanságuk hálójával behálózzanak!

A Filippi levél 4,8 azt mondja:

„...ami erényes és magasztos, arra irányuljanak gondolataitok!”

Ilyesmiken gondolkodjunk!

Vajon lesz-e másokra valamiféle befolyásod, ha az életben a világ jó dolgaira koncentrálsz? Igen!

Először is, meg fognak hallgatni az emberek. Csaknem mindenki kerüli azokat, akik örökösen saját helyzetük és az emberiség helyzetének negatív oldalairól beszélnek.

A körülötted élők már belefáradtak abba, hogy folyton az emberiség kudarcairól, hibáiról hallanak. Mindannyian tudatában vagyunk, hogy óriási problémák vannak társadalmunkban. De a megoldásokról is szeretnénk értesülni.

Ha járásképtelen vagy akkor arra összpontosíts, amire képes vagy!

Látni, hallani vagy nevetni képes vagy-e?

Esetleg boldogtalan a házasságod? Egészséged azonban jó? És családod egészsége?

Örülj neki!

Talán a munkádat nem kedveled? De legalább nem kell kórházban vagy börtönben lenned, és a fizetésedből el tudod tartani a családodat!

Légy boldog, valahányszor a villádra tűzöl egy szem krumplit az ebédnél!

Ha a szeretetedet nem viszonozzák, gondolj gyakran arra, Jézus mennyire szeret téged!

Az Ő tökéletes szeretete át tudja melegíteni és meg tudja

vigasztalni a szívedet. Örvendez gyakran afölött, hogy tudod, Ő pontosan úgy szeret téged, ahogy vagy!

Megkaptad a mások iránti szeretet csodálatos ajándékát?

Megkaptad az eszközöket, amelyekkel mások segítségére lehetsz?

Micsoda lehetőségek! Micsoda életcél lehet ez! Örülj annak, amid van!

A 2. Korintusi levél 9,8 szerint Isten eléggé hatalmas ahhoz, hogy bőségesen ellásson bennün-

ket minden szükségessel. Minden kegyelme és minden ajándéka elérhető a számunkra.

Sok ígéretet tett Isten azon az apostolon keresztül nekünk, aki keresztény életében annyi viszontagságon ment át.

Szent Pál mégis nagy örömét lelte megváltójában, Krisztusban, mert megtanult örülni annak, amije van, és megtanult minden helyzetben elégedettnek lenni.

Merlin Carothers

Túrmezei Erzsébet

TÉL

Jó Atyánk, Te elaltattad

a földet és betakartad,

mint a fáradt gyermeket.

Neked mindenre van gondod.

Most a hideg téiben mondok

jóságodról éneket.

Hiszen a fagy sem ítélet.

Azért is áldalak téged.

Szent kezedből, Istenem,

kemény tél is kegyelem.

Hogyan nyílnék szám panaszra,

bár a földet tél havazza,

s vad szél rázza ablakom?

Boldog betlehemes ének

kél szívemben, míg a szélnek

süvöltését hallgatom.

Szegényes jászlán szívemnek

ott a betlehemi Gyerme,

s ragyogva árasztja szét

életadó melegét.

Karácsony szeretetével,

nagy örömezenetével

át a hideg teleken,

át a hólepett határon

utam énekelve járom,

s mindeneknek hirdetem.

Osztom, osztom drága kincsem,

s fogyta nincsen, vége nincsen.

Zengem a dicséretet:

Legnagyobb a szeretet!

Kamaszvonal

Váratlan találkozás...

Mit kezdünk a pappal, ha az utcán, az üzletben, a színházban, vagy éppen egy bankban találkozunk össze vele?

Hogyan köszönjük, hogyan szólítsuk, milyen témát hozunk szóba és ehhez hasonló talányok merülnek fel bennünk, holott egyetlen kérdéssel kéne foglalkoznunk:" mit kezdünk a hitünkkel és a hovatartozásunkkal mások előtt, ha ezt egy találkozás kapcsán nem lehet rejtegetni?

Dani: Jaj, atyám, nagy sztori volt, hogy összefutottunk.

András atya: Örülök, hogy így értékeled a találkozásainkat.

Dani: Jó, sokszor látom atyát, de most az egyik osztálytársammal voltam. Automatikusan dicsértessékkal köszöntem, a srác meg csak nézett, mint a moziban.

András atya: Miért, ha nem önkéntelenül, hanem megfontoltan köszönsz, akkor azt mondod, hogy „cső, hapsikám”?

Dani: Ennyire faragatlan azért nem vagyok... De talán egyébként is elárultam volna magam.

András atya: Mármint...?

Dani: Mármint hogy vallásos vagyok, és ismerek papokat.

András atya: Ez bűn vagy szegyen, vagy micsoda?

Dani: Nem, de hát az emberek ezt ma nem nagyon értik, van, aki furcsállja, mások, meg röhögnek rajta.

András atya: És emiatt nekünk kell szégyenkeznünk? Az értetlenkedése miatt?

Dani: Jó, de ezt hogyan magyarázzam el egy ilyen figurának? Meg aztán azon is ki volt akadva, hogy éppen egy bevásárlóközpontban találkozunk.

András atya: Azon én is, mármint, hogy egy bizonyos szakület miatt oda kényszerültem... Az osztálytársadnak viszont mondhattad volna azt, hogy éppen tíz percre hagytam félbe a kolostorban az önkorbácsolást, és leugrottam a plázába egy kis kirakat-nézegetésre.

Dani: Ezt a szöveget...! És még biztat is rá, atyám!

András atya: Nézd, azzal vádolnak bennünket, hogy nem élünk ebben a világban, a realitásokban, a jelenben. Pedig inkább a kívülállók gondolkodása életidegen, akik nem képesek tudomásul venni, hogy élnek köztük hívő fiatalok, két lábbal a földön járó, a teendőiket elintézni képes és hajlandó plébánosok. .. És még van bennük egy kis jó modor is, legalábbis néha, mutatóba...

Dani: Értem a célzást, mindenesetre a gyerekek ezer kérdése volt, persze köztük az is, hogy nem félek-e az atyától, mert annyi rosszat lehet hallani mostanában a papokról.

András atya: Na, és elkezdted reszketni?

Dani: Ugyan, inkább meséltem a táborainkról, atya ottani konyhájáról, a hittanról, a klubról, meg hasonlókról. Szegény, elég kemény sorsú gyerek, elvált szülőkkel, egy eléggé elzüllött nagyobb testvérral, meg kriminális haverokkal. Szerintem még én képviselek valami kis színvonalat az életében.

András atya: Helyes. És mi lett a vége?

Dani: Hát, azért nem teljes a „hepiend”. Figyelmeztetett, hogy azért csak legyek óvatos, és törekedjek, az önálló gondolkodásra, mert az Egyház ezt korlátozza, és persze ne vegyem túl komolyan az erkölcsi tisztaságot, mert rengeteg élvezetről maradok le, meg ilyesmit.

András atya: Igen, hát ebből is látható, hogy a tömegkommunikáción való nevelkedés a legveszélytelenebb, a legszélesebb látókört biztosító megoldás. Ezek a szegény fiatalok nem is érzik az ellensúlyozás nélküli, erőszakos manipulációt!

Dani: Azért nem piszkált, nyugodtan folyt a beszélgetés tovább, minden másról is.

András atya: Így van ez rendjén. De nyugodj meg, azért hagytál benne nyomokat. Veled szemben még ellenáll, de magában azért fontolgatja a benyomásait.

Dani: Remélem is. Mindegy, én készen állok, ha további kérdései vannak.

(És te hová fordulhatsz a kérdéseiddel ? Mint máskor : ifihittan@gmail.com)

Pajor András

Átvétel a Keresztény Élet c. hetilapból

GONDOLATFORGÁCSOK

“Elképzelem magamban, hogy Péter, mikor az Úr elküldte prédikálni, azt kérdezte tőle: Uram, igazán úgy érted, hogy visszamenjünk Jeruzsálembe s azoknak prédikáljunk akik meggyilkoltak? Mire Jézus így felelt: Igen. Keresd föl azt az embert, aki arcomba köpött, mondd meg neki, hogy még számára is van hely az országomban. Menj és keresd meg azt, aki a töviskoronát fonta, s mondd meg neki, hogy én is tartogatok számára koronát, ha hozzám jön, de annak nincsenek tövissei. Ha meglátod azt az embert, aki lándzsáját az oldalamba döfte, mondd meg neki, hogy rövidebb út is van a szívemhez annál.” (Moody)

Egy hindu mondta egyszer egy európainak: “Ti azt a leányt veszitek feleségül, akit szerettek; mi azt az asszonyt szeretjük, akit elvettünk.” - Egy másik hindu még erősebben fejezte ki magát: “Mi hideg levest teszünk a tűzre, ami lassan felmelegszik. Ti forró vizet tesztek a levest a hideg tűzhelyre és az lassan kihűl.” (Walter Trobisch)

Amikor alázatos volt - és amikor önérzetes

Amikor alázatos volt...

Az Egyház aszketikájában az alázatoság önmagam tudatos leértékelését jelenti. Erre azért van szükség, mert titokban és tudat alatt mindnyájan inkább állandóan felértékeljük önmagunkat. A cél tehát az, hogy az önkéntes és tudatos leértékelés kiegészítse és kiegyensúlyozza a tudat alatti felértékelést, s így megadja a helyes képet: a valóságot önmagáról.

Ebből a pár mondatból már nyilvánvaló, hogy Krisztus életében az alázatot ilyen formában nem kereshetjük. Hiszen Őbenne nem volt semmi tudat alatti "ön-felértékelés sem". Az alázat Őnála másként nyilvánult meg.

Először is megnyilvánult életének szegényes körülményeiben, és azok tudatos vállalásában: "A rókáknak odúja van, a madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hová lehajtsa a fejét" (Mt 8, 20). Ilyen vonalon kell Krisztus alázatosságát keresni, amikor ezeket a körülményeket vállalta. És vállalta a hirdetett igazság meggyőző erejének a gyengeségét. Ezt úgy értem, hogy az igazságot tanította, és végtelen isteni hatalmával nem szerzett magának híveket. Aztán elérkezett életének talán a legmegalázóbb perce, az Evangéliumnak talán a legszomorúbb jelenete: amikor elfogatásának éjszakáján az Őt őrző katonák bekötik a szemét, arcul ütik, leköpdösik és azt mondják: találd ki, Messiás, ki ütött meg! (Vö. Mt 26, 67-68). Nincs ennél szomorúbb mondata a Szentírásnak, és nincs ennél nagyobb meggyaláztatása Krisztusnak. Megértem, hogy a bal lator a keresztfán azt mondja: ha te vagy a Messiás, szabadíts meg minket! (Vö. Lk 23, 39). Megérteném, ha azt kérné tőle az őt gúnyoló katona, hogy "ha Krisztus vagy, gyógyítsd meg a beteg gyermekemet". De azt mondja: Ha Krisztus vagy, találd ki, hogy ki ütött meg téged! Ez egy végtelenül szomorú jelenet. Szinte az van benne, hogy "a mi kapcsolatunk tehozzád az: én üt-

lek téged, te meg tűröd..., legföljebb ha Isten Fölkentje vagy, kitalálsz, ki az, aki megütött." Az alázatot így látjuk Krisztus életében, aki "szolgai alakot öltve kiüresítette önmagát..." (Fil 2, 7).

...és amikor önérzetes volt

Ha megfigyeljük a szentírási jeleneteket, észrevesszük, hogy az alázat mellett az önérzet is ott volt Krisztusban, sőt azt merném mondani, hogy Krisztus istenemberségének alaprétege talán az önérzet volt. Ennek jelentkezését megtaláljuk gyermekkorától kezdve egészen földi élete végéig.

Az első tanító szó, amit a Szentírás lejegyzett, az édesanyjához és a nevelőapjához szól: "Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?" (Lk 2, 49) - ez nem egy alázatos gyermek szava. És amikor azt mondja apostolainak: "Én kaptam minden hatalmat a mennyben és a földön..." (Mt 28, 18), - "Mondom nektek, sok próféta és király szerette volna látni, amit ti láttok, de nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta" (Lk 10, 24) - ezek az önérzet szavai.

Életének legnehezebb szakaszában: a szenvedéstörténet folyamán is megmutatkozik ez az önérzet: amikor Pilátus előtt, a hatalom képviselője előtt hallgat a főpapok vádjaira. A Szentírás hozzáfűzi: "Ez meglepte Pilátust" (Mk 15, 5).

Heródest pedig egyetlen szóra sem méltatja: "Hosszan faggatta, de Ő feleletre sem méltatta". (Lk

23, 9). S a kereszttűn a szenvedő Krisztus azt mondja az Őt sirató asszonyoknak: "Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok, inkább magatok és gyermekeitek miatt" (Lk 23, 28).

Alázatosságra ott van szükség, ahol hiúság van. Ahol nincs hiúság, ott alázat sem kell. Az önérzet viszont a magam igazának tudata, és ha valóban az igazság birtokában vagyok, akkor az önérzet megokolt és helyes. Krisztusnál azonban egyetlen uralkodó szempont volt: a küldetése. Ha az alázatot követelt, akkor alázatos volt, ha önérzetet követelt, akkor önérzetes volt. Ámen.

Dr. Hegyi László

Savanyú almák

Egy ember almafajok nemesítésével foglalkozott. Mindenkinnek örömmel mutogatta pompás almáit: boldog volt, ha valaki almáját megízlelte.

Egyik szomszédját - noha többször hívta - semmiképpen sem tudta rábírní, hogy bemenjen hozzá almaköszörlőre. Mikor egyszer újra hívta, megszólalt a szomszéd:

- Be kell vallanom, hogy a múltkor, kertje mellett elmenve, kíváncsiságból felvettem egy lehullott almát. Beleharaptam, de én életemben olyan savanyú almát még nem ettem. Köszönöm, nem kérek az almájából, az az egy egész életemre elég...

- No ez igazán nem mérvadó - szólt mosolyogva a kerttulajdonos - messze földet bejártam, míg ahhoz a savanyú almához jutottam. Azért ültettem a kerítés mellé, hogy egyszer s mindenkorra elvegyék a tolvajok kedvét az almalopástól. És bevált a számításom. De jöjjön velem a kert belsejébe! A második, harmadik sorban olyan jóízű, zamatos fajtákat talál, amelyet nem is álmódott.

- Ha így áll a dolog, az más - szólt elgondolkozva a szomszéd és bement a kertbe.

Sokan így vannak a hívő élettel. A kívülállók csak a tilalmak, a bünbánat és önmegtagadás savanyú almáiról tudnak. Pedig ezek csak a képmutatók távol tartására valók. Ne a kerítésen bemászott tolvaj módjára ítélj, hanem menj be a kert Urával az ajtón, és meglátod, hogy mily édes az Úrral ápolat közösség minden gyümölcse.

A forrás ismeretlen

Isten dicsőségére élsz?

"Nem tagadtad meg a fiadat, a te egyetlenegyedet, azért gazdagon megáldalak." (1Mózes 22,16)

Imádkozni sem tudunk addig, amíg visszás az istenképünk, amíg le nem rántja Isten az Ő arcára tett álarcokat, amit mi teszünk oda.

A hitben élők mindent másképp látnak. Ha Ábrahám nem élt volna hitben, akkor nem látta volna másképp azt, ami-re felszólította őt az Isten. Gyilkosságra szólította fel, nem?

Vajon miért botránkozunk meg néha az Isten arcán vagy kérésén? Miért viszolygunk ettől a történetől, hogy Ábrahámnak fel kell áldoznia a tulajdon fiát? Miért nehéz megérteni, hogy az Isten engedte megtörténni a legszörnyűbb borszalmakat ezen a földön? Miért nehéz helyesen látni? Azért, mert nem hitből látunk.

Miért lát rosszul az ember, ha nem az Ábrahám oldalán áll? A Zsoltárok könyvében azt olvassuk (18,26): „A tisztával tiszta vagy; s a visszáshoz visszás vagy.” Isten olyannak látszik, amilyen én vagyok. Ha visszás vagyok, Isten arca is visszásnak, torznak látszik. Miért követel Isten ilyen nagy áldozatot Ábrahámától? Miért kell lemondanom a gyönyörűségemről, a hatalmi helyzetemről, a góg és a büszkeség eddig elért nagy eredményeiről, arról, hogy vagyok valaki? Miért követeli az Isten, hogy mindent föladjak ahhoz, hogy enyém legyen az evangélium igazgyöngye?

Ez a kérdés csak addig kérdés, amíg visszás vagy. Ha visszás vagyok, olyannak fog tűnni nekem Isten, amilyen én vagyok. De Isten mindig próbára tesz, hogy az Ő arcát nézed-

e, vagy a magad alkotta istenarc tart fogva. Ábrahám engedelmességének, hitének a titka, hogy kész volt bármire Istenért. Ő, aki annyi év, annyi várakozás után, Sára meddősége ellenére megkapta az ígéret teljesedéseként a fiát, Izsákot, amikor azt követelte Isten: „áldozd fel”, egy pillanatig sem habozott. Valahol itt van Ábrahám hitének a titka. Értjük-e ezt?

Nehéz nekem kimondani, hogy legyen meg a te akaratod az életemben, úgy, ahogy a mennyekben. Megvallom, félek is ezt mondani. Hogy bármiben rendelkezésére álljak az Istennek? A tulajdon életem nem vehetem a kezembe? Mindennem ezt hallom, hogy „te vagy a magad ura, azt tehetsz magaddal, amit akarsz”. Mi akarunk rendelkezni magunk fölött, mi akarunk istenek lenni saját életünk fölött. Marad a kérdés: Isten dicsőségére élsz, vagy pedig magadnak? Ne mondd, amit az egyik tanítvány, hogy „mindent megteszek, kész vagyok halálba, börtönbe is menni érted, Jézus”. Mint ha csak azt mondta volna, „vígy minket a kísértésbe, hadd lásd, milyen hű leszek...”

Az istenkáromlás határát súrolja az önhietség, hogy én bebizonyítom Istennek, hogy kedvességet találok előtte. Vele szemben ott van az élő hit sodrásában, szabadságában élő ember. Ábrahám soha nem mondott ilyet: tegyél próbára engem. Imádkozni sem tudunk addig, amíg visszás az istenképünk, amíg le nem rántja Isten az Ő arcára tett álarcokat, amit mi teszünk oda.

Tudod, mi az igaz szeretet? Amikor azt mondja a szerelmes a szerelmesének, olyannak látlak, amilyen vagy, és akármilyen vagy, mégis szeretlek. Isten ígéreteivel nem tudok mit kezdeni mindaddig, míg ez az engedelmesség, szeretet nincs meg bennem. Add föl a félelmedet, és engedd át magadat Istennek.

Horváth Levente

„Mint élő kövek épültek föl lelki házzá!”

Lelkigyakorlat Mátraszentimrén

Felejthetetlen élményben volt része azoknak a testvéreknek, akik részt vettek az egyházközségi lelkigyakorlaton november közepén Mátraszentimrén.

Az Úr olyan ajándékot készített nekünk, amire nem is számítottunk. Még a természet is díszbe öltözött a kedvünkért: hét ágra sütött a nap, a Mátrában az arany, bronz, vörös árnyalataiban ragyogtak a völgyek és a hegyoldalak. Sokszor jártam már a legmagasabb hegyünkön, de sosem láttam még ennyire szépnek. A letisztult, átlátható erdők, a meredek völgyek a tiszta időben igazán fenségesek és tündöklőek voltak. Mi pedig csak emelkedtünk feljebb és egyre feljebb. A Lóránt atya vezette „Tűzmadár” igazán jól bírta a strapát, és ha nem is röpített, de kitartóan vitt minket egyre közelebb a célunkhoz.

Mátraszentimre, Bagolyirtás a Mátra egyik legmagasabb pontján van. Nyilván a Szentlélek vezette azokat, aki ezt a helyet szemelték ki még hatvan évvel ezelőtt egy papi üdülő és szeretet ház létrehozására. Nagyon jól tudták, hova kell építkezni, hogy ott test és lélek nyugalmat és felüdülést találjon. A Stella üdülőház ma már a nagyobb közönség előtt is nyitva áll - ez a mi szerencsénk! A gyönyörűen felújított, puritán, de kellemes berendezésű szobák, a kedves vendéglátás mind-mind a gondtalan pihenést, a lelki töltekezést szolgálják.

De azért ne gondold, kedves olvasó, hogy csak úgy „lazultunk” ezen a kellemes helyen! Ahogy Lóránt atya szervezésében lenni szokott, programokban és lehetőségekben nem volt hiány.

Egy finom ebéd után azonnal felkerekedtünk, ki gyalog, ki busszal a szomszédos faluba, Fallóskútra zarándokolt át. Sokan csak ámultunk, hogy a kis mátrai település az erdő mélyén milyen csodálatos Mária-kegyhelyet rejt. Egy nagy templom is épül itt, a Világbéke temploma, a zarándokok adományából.

A kápolnában szentmisén vettünk

részt, és mindannyian ittunk a csodatévő forrásból, amelyik az alatt a csipkebokor alatt fakadt, ahol egy helybéli asszonynak (még 1947-ben) álmában Szűz Mária megmutatta.

Visszatérve az üdülőbe izgalmas ismerkedési játék részesei voltunk: Nem magunkat, hanem egymást kellett bemutatnunk, így mindenki sokkal jobban figyelt a beszélgető-partnerére. Remek bemelegítés volt ez a következő programokhoz:

Elsőként Ferenc atya lelkigyakorlatos elmélkedését hallgattuk meg: - Nekünk magunknak kell élő templommá lennünk! - mondta az atya. - Isten az alap, csak űrá érdemes építkezni! Nélküle nincs semmi: nincs béke, nincs fejlődés, nincs normális emberi lét - jó volna, ha ezt végre a világ is észrevenné! De legalább mi legyünk tudatában, és minden

cselekedetünket igyekezzünk ehhez igazítani. Bármit teszünk az egyházban, Istenért, az egyházközségünkért, mindig tartuk ezt szem előtt!

Érdemes újra és újra visszatérni ehhez az alaphoz, mert akkor kösziklára építkezünk. Kérlek, Uram, idézd ezt akkor is eszünkbe, mikor a hétköznapi hajszájában erről megfeledkeznénk!

A lelkigyakorlatos elmélkedés után újabb élmény várt ránk: A vágta (Seabiscuit) című filmet nézhettük meg. A nagy gazdasági világválság idején játszódó küzdelmes sikertörténet ma is nagyon aktuális. A válságban egy alacsony, tüzesvérű paripa a szegények példaképévé tudott válni azzal az élet-halálharcával, amit nehéz helyzetű, sokat gyöttrődő, de kitartó zsokéjával együtt vívott. Az ő győzelmeik új reményt adtak a reménytelenségben - és adhatnak talán nekünk is a nehéz időkben.

A vasárnap kristálytisztá hideggel köszöntött ránk, muszáj volt kimenni és jó mélyeket szippantani a mátrai levegőből. Aznap is várt ránk egy jó kis kirándulás, de ne szaladjunk ennyire előre! Éjszaka ugyanis megérkezett hozzánk Siklósról Zoltán atya (hogy ezek az atyák miket be nem vállalnak a hívekért!), hogy vasárnap délelőtt megtarthassa nekünk a második lelkigyakorlatos elmélkedést.

Zoltán atya sok praktikus tanáccsal látott el minket, de ő is az alapokkal kezdte:

- Vajon Krisztus élő valóság-e számomra? - Nagyon fontos, hogy rendszeresen feltegyük ezt a kérdést önmagunknak. Hisz állandó kísértésnek vagyunk kitéve: a nagy nyüzsgésben a „dolgok” sokszor fontosabbá válnak számunkra, mint maga Krisztus. Vigyázzunk, nehogy az önámítás kísértésébe essünk, mikor azt hisszük, Ő érte szervezkedünk - dolgozunk - építkezünk lázasan, közben pedig a színtfalak mögött valójában távolodunk tőle. Ügyeljünk tehát, hogy ne a „dolog” legyen az első, hanem Ő maga!

Fontos gondolatokat hallhattunk Zoltán atyától a „nyelv bűnéről” is. Mert „áldás és átok egy forrásból fakad”, egészen pontosan ebből a forrásból. Bizony nagyon kellene vigyázni a nyelvekre, ugyanis „Jobbá kritizálni, jobbá megszólítani senkit sem lehet!”. Pedig de sok bökdösődés, kritika, megszólás hagyja el a keresztények száját is. Mikor kimegyünk a templomból, sok testvérünk úgy folytatja az ellenségeskedést, rosszálló megszólásokat, keresztényhez méltatlan háborgást, mintha „mísem” történt volna.

Böjte atyát idézte a lelki vezetőnk: „Jobbá pofozni senkit nem lehet, csak jobbá szeretni!” Azt is elmondta, hogy bizony, mi, hívek hatalmas öngólokot rúgunk, mikor a világiak előtt megnyilvánuló tetteink és a beszédünk semmiben nem különböznek a többiekétől. Sokszor - és tisztelet a kivételnek - nyoma sincs szelídségnek, türelemnek, kedvességnek, jósnak. Pedig kutatások igazolják, hogy a felnőtt megtérések jelentős részben a jó példának köszönhetőek. Vagyis hiteles keresztény - Krisztushoz méltó - viselkedésünk a legjobb misszió, amivel szolgálhatunk a világiak között. „Próbáljuk életre váltani azt, amit az igéből hallunk!” - mondta Zoltán atya.

- Ha fontos Krisztus ügye, törekedjétek a megújulásra! Ne az legyen a fontos, hogy „Mink így szoktuk!” , a szokásokon néha érdemes változtatni. - mondta. Legyünk nyitottak a megújulásra - lélekben és tettekben is! Alkalmazkodjunk a plébánosunk elképzeléseihez is, segítsük őt, ha valamin változtatni szeretne.

Arra a kérdésre, hogy vajon mit kellene tennünk az egyház, az egyházközség és Isten országának építéséért, egyértelműen azt tanácsolta Zoltán atya: - Először is: biztos nincs annyi tanácsadóra szükség, mint amennyi az egyházközségekben terem. Viszont sok-sok tennivaló van a plébániánk környékén. Vállaljuk ezeket a feladatokat, hisz szükség van minden felajánlásra! Segítsünk a plébánosunknak!

Zoltán atya mély gondolatai után a Mátra magaslatai következtek: Galyatetőre vitt minket a busz, ahol rövid túra után a kilátóból csodás kilátás nyílt a környező völgyekre.

Ébéd után ismét Ferenc atya elmélkedését hallhattuk: „Szent nemzet, királyi papság vagytok!” idézte Péter apostolt az atya. Mindenkinék, talentumai szerint ki kellene vennie a részt a közös munkából. - kapcsolódott ő is a délelőtt hallottakhoz. Felelősek vagyunk a környezetünkért, „aki meglát egy törött cserépet, egy meszeletlen falat, annak nem kellene úgy hagynia!”

Felelősek vagyunk a gyermekek neveléséért is, a jövő nemzedékért. Ne hagyjuk, hogy a világ bedarálja őket, bedaráljon minket! „Használjuk ezt a világot, de ne azonosuljunk vele!”

Ferenc atya elmélkedése után az elcsendesedés következett: szentségimádás, gyónás, majd szentmise zárta ezt a varázslatos hétvégét.

Már sötét volt, mikor a Tűzmadár elkezdett leereszkedni a nagy hegyről, és elindult velünk haza.

Befejezésül hadd osszam meg azokat a gondolatokat, amiket a testvérek fogalmaztak meg hazafelé a buszban. Mindenki mosolygott, hálás volt és boldog, de azt hiszem, ez a következő mondatokból egyértelműen érződik:

„Nem akartam jönni, de nem győzők hálát adni az Úrnak, hogy mégiscsak eljöttem!”

„Felüldülés volt hallgatni az atyákat..., maradtam volna még két napot!”

„A lelkemnek nagyon jót tett, sok kegyelem áradt ránk”...lelkileg újjáépített bennünket!”

Volt, aki a közösséget emelte ki: „Megismerhettük egymást közelebről: olyanokról is kiderült, mennyi jó tulajdonságuk van, akikről esetleg előítélettel viseltettünk.”

„Élmény volt a közösség, hogy egy test tagjai vagyunk! Sok a különbség, mégis nyitottak vagyunk a Lélek befogadására. Fontos üzenet volt számomra, hogy mindig legyünk nyitottak a megújulásra, és segítsünk, mozduljunk Jézus és a plébánosunk hívására! - Alkalom volt arra a lelkigyakorlat, hogy átgondoljuk az életünket, a közösséghez való viszonyunkat.”

„Sok mindenre magyarázatot kaptunk..., nagyon tanulságos volt, amit Zoltán atya a nyelv bűnéről mondott...” Valóban szükség lenne a kommunikáció tanulására, ránk férne egy kis továbbképzés” - ezt gondolatot is többektől hallottam.

„Igazi lelki wellness volt!” „Ajánlom másoknak is! Szerezzen ilyen élményeket, csak gazdagodhat általa!”

Köszönjük Lóránt atyának, hogy lehetővé tette ezt a „táborhegyi élményt” mindannyiunk számára. Köszönjük a másik két atyának is a felemelő, elgondolkodtató elmélkedéseket. Bízunk benne, hogy lesz folytatás, és minél több testvérünknek lesz lehetősége eljutni ilyen felemelő lelkigyakorlatra.

B. Békési Beáta

Tepsis csirkeragu

Előkészület: 20 perc

Sütés: 30 perc

Hozzávalók 4 főre

60 dkg csirkemell filé

25 dkg gomba

2 fej hagyma

20 dkg angolszalonna

60 dkg krumpli

1 dl olaj

só

frissen őrölt bors

frissen vágott petrezselyemzöld

Elkészítés

Duci csíkokra vágjuk a húst, negyedekre a krumplit, csíkokra a szalonnát, kockára a hagymát és negyedekre az apróbb gombát. Olajat öntünk a tepsibe és mindent belemerünk, megsózzuk, borsot darálunk rá, összekeverjük és fóliával fedjük. Nem túl forró sütőben pároljuk, míg minden levet ereszt. Levesszük a fóliát és pirosra sütjük. Tálalás előtt petrezselyem zöldet szórunk rá.

(A múlt havi recept közreadói helyesen: Kósáék Palinból.
A mostani étket Bükiné böngészte az Internetről.)

SZÖSSZENET

A régi Keleten bambuszból és papírból készített lámpásokat használtak, melyekben gyertya égett. Egy vak embernek, aki a barátjánál járt látogatóban egyik este följánlottak egy lámpást, hogy hazaútra vigye magával.

-Nincs szükségem lámpásra - mondta a vak.

- Nekem mindegy sötét van-e vagy világos.

-Tudom, hogy az út megtalálásához nincs rá szükséged - válaszolta a barátja -, de ha nincs nálad, beléd ütközhet valaki. Vidd hát magaddal! A vak elindult a lámpással, és alig ment pár lépést, mikor valaki egyenesen belé szaladt.

-Miért nem vigyázol - kiáltotta oda az idegennek -, nem látod ezt a lámpást?

-Kialudt a gyertyád, testvér! - felelte az ismeretlen.

Simon András Bűn – szeretet

A bűn becserkész,
a szeretet befogad.

a bűn bekebelez,
a szeretet magába foglal.

A bűn megköt,
a szeretet megtart.

A bűn száz annyit ígér,
A szeretet száz annyit ad.

A bűn elveszi az önismeretet,
felmagasztal és magasba emel:
csak hogy letaszíthasson.
A szeretet helyes önismeretre tanít,
Kiábrándít hamis „önmagadból” és ösz-
szetör:
Csak hogy felemelhessen.

A bűn hájjal kenetet,
hogyan megrontson.
A szeretet kíméletlenül pöröl,
hogyan megtisztítson.

A bűn fröcsköl,
a szeretet szétárad.

A bűn éget és perzsel,
A szeretet sugároz.
A szeretet egyszerű,
A bűn körmönfont.

A szeretet „egy-ügyű”,
A bűn agyafúrt.

A szeretet nyíltan beszél,
A bűn körülír.

Míg a szeretet a mélység titkairól dadog,
A bűn a felszín közhelyeiről fecserész.

Míg a bűn hazudik, hogy ne kelljen
megmondania az igazat,
A szeretet kitérő választ ad,
hogy ne kelljen hazudnia.

A bűn kényszerít,
A szeretet készlet.

A bűn csábít,
a szeretet vonz.

A bűn érzéki,
A szeretet érzékelő.

A bűn forral,
a szeretet hevít.

A bűn üz és hajt,
A szeretet lelkesít.

A szeretet megkeresi a tisztátalant,
hogy felemelje,
A bűn „felhajtja” magának a tisztátalant,
Hogy kihasználja és a sárba tapossa.

A szeretet az embert látja a cédában is,
de a bűn csak riherongynak tartja.

A szeretet megjelöl,
A bűn megpecsétel.

A szeretet társakra lel,
De a bűn csak hordákba ver.

A szeretet kiteljesít,
A bűn kiüresít.

A szeretet mentséget keres,
A bűn kifogást talál.

A bűn bekerít és magadba zár,
A szeretet kapukat nyit és
másokhoz vezet.

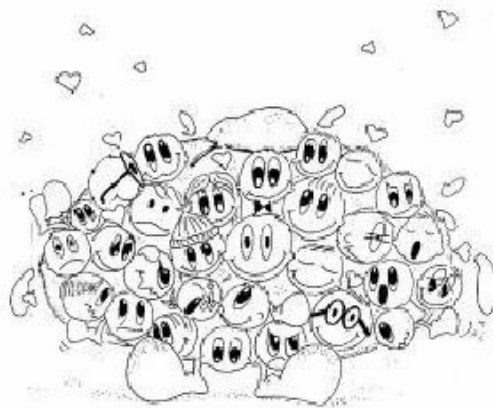
A bűn elfecsérli és pazarolja a másét,
De a szeretet önmagát osztja szét.

Mi akarunk

Mi akarunk... Mi akarunk nagyok lenni,
fagy-vízen járni és daltűzben égni!
Kevés a hétköznapi szürke, semmi-langy' pora:
ha böjt: legyen száraz, ha ünnep: folyjon istenek
bora!
Mi akarunk!... Akarunk roppanó erővel,
ha lepattanunk, hát fölkelünk százszor, fölkelünk
ezerszer!
Mi akarunk életet: porból-sárból aranyházat,
akarunk újrakezdést, hangos felkiáltást, mi nem
hebegő magarázat!
Akarunk növekedést, akarunk kiteljesítő szabad
teret:
egymást emelő erővel Égnek feszülő erős közössé-
geket!

Hogy majd lehessünk remény és meghallgatás
annak, kinek fáj -
mi erre készülünk - kőkeményen - így vagy sehogy:
muszáj!
Mi akarunk újat, jobbat; mi tenni akarunk elemi
tűz-erővel,
de legjobban vágyunk akarni semmit, letenni
mindent: együtt álmodni a Teremtővel!

Forrás: A Regnum értesítőjéből

IGELITURGIKUS NAPTÁR

Január 1. Újév

Szűz Mária, Isten anyja

Könyörüljön rajtunk az Isten és áldjon meg bennünket!

Szám 6,22-27—Gal 4,4-7—Lk, 2,16-21

Január 2. Nagy Szt. Vazul és Nazianzi Szt. Gergely

Amit kezdettől fogva hallottunk, az maradjon meg bennünk.

1 Jn 2,22-28—Zsolt 97—Jn 1, 19-28

Január 3.

Milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya!

1 Jn 2,29-3,6 —Zsolt 97 —Jn 1,29-34

Január 4.

Azért jelent meg az Isten Fia, hogy le-rontsa a bűnt

1 Jn 3,7-10—Zsolt 97—Jn 1, 35-42

Január 5.

Átmentünk a halálból az életbe, mert szertejük testvéreinket.

1 Jn 3,11-21— Zsolt 99— Jn 1, 43-51

Január 6.

Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet Fiában van.

1 Jn,5-5-13— Zsolt 147— Mk 1, 6b-11

Január 7.

Aki Istentől született, nem vétkezik.

1 Jn 5,14-21— Zsolt 149—Jn 2,1-12

Január 8. VASÁRNAP-VÍZKERESZT

Az Úr dicsősége ragyogott rád.

Iz 60,1-6—Zsolt 71— Ef 3,2-3a,5-6

Mt 2, 1-12

Január 9. Urunk megkeresztelkedése

Tanúvá teszem őt a népek között.

Iz 55,1-11— Zsolt 12— 1 Jn 5,1-9 - Mk 1,6b-11

Január 10.

Szívem ujjong az Úrban, erővel tölt el Istenem.

1 Sám 1,9-20 -1 Sám 2, 1-8—Mk 1, 21-28

Január 11.

Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!

1 Sám 3,1-10— Zsolt 39— Mk 1,29-39

Január 12.

Jöjjön közénk az Úr ládája, és szabadítson meg minket!

1 Sám 4, 1-11— Zsolt 43— Mk 1,40-45

Január 13.

Az Urat vetették meg, hogy ne legyen a királyuk.

1 Sám 8,4-7.10-22a- Zsolt 88, 16-19— Mk 2, 1-12

Január 14.

Ez az az ember, akiről azt mondtam neked, hogy uralkodni fog népem.

1 Sám 9,1-4.17-19;10,1a- Zsolt 20- Mk 2,13-17

Január 15. ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP

Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!

1 Sám 3,3b-10— Zsolt 39— 1 Kor 6, 13c-15a.17-20—Jn 1,35-42

Január 16.

Többet ér az engedelmesség az áldozatnál.

1 Sám 15,16-23— Zsolt 49— Mk 2,18-22

Január 17. Szent Antal apát

Sámuel felkente Dávidot, akire az Úr lelke szállt.

1 Sám 16,1-13— Zsolt 88, 20-28— Mk 2,23-28

Január 18. Árpádházi Szent Margit

Jön a Völegény, menjetek ki elébe!

2 Kor 10,17-11.2—Zsolt 44— Mt 25, 1-13

Január 19.

Dávid kockára tette az életét, általa szabadulást hozott az Úr.

1 Sám 18,6-9;19,1-7— Zsolt 55— Mk 3,7-12

Január 20.

Jóval fizessen neked az Úr azért, amit ma tettél velem!

1 Sám 24,3-21-Zsolt 56- Mk 3,13-19

Január 21.

Elszorul a szívem, testvérem, Jonatán, oly kedves voltál nekem!

2 Sám 1,1-4.11-12.19.23-27-Zsolt 79-Mk 3,20-21

Január 22. ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP

Ninive fiai megtértek a rossz útról.

Jón 3,1-5.10-Zsolt 24-1Kor 7,29-31-Mk 1,14-20

Január 23.

Dávid egyre jobban növekedett, mert vele volt az Úr.

2 Sám 5,1-7.10-Zsolt 88,20-26-Mk 3,22-30

Január 24.

Dávid és a nép örvendezve vitte az Isten ládáját.

2 Sám 6,12b-15.17-19,Zsolt 23-Mk 3,31-35

Január 25. Szent Pál megtérése

Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd akaratát.

ApCsel 22, 3-16 vagy 9,1-22—Zsolt 116—Mk 16,15-18

Január 26. Szt. Timóteus, Szt. Titusz

Szítsd föl magadban Isten kegyelmét, amely kézföltételem által benned van!

2 Tim 1,1-8 vagy Tit 1,1-5-Zsolt 95-Lk 22,24-30

Január 27.

Az úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

2 Sám 11,1-4a.5-10a.13-17 - Zsolt 50— Mk 4,26-34

Január 28. Aquinói Szt. Tamás

Vétkeztem az Úr ellen!

2 Sám 12,1-7a,10-17—Zsolt 50—Mk 4,35-41

Január 29. ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP

Profétát támaszt az Úr és igéit a szájába adja.

MTörv 18,15-20—Zsolt 49—1Kor 7,32-35—Mk 1, 21-28

Január 30.

Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az Úr!

2 Sám 15,13-14.30 ; 16,5-13a—Zsolt 3— Mk 5,1-20

Január 31. Bosco Szt. János

Fiam, Absalom, bárcsak én haltam volna meg helyetted!

2 Sám 18,9-10.14b.24-25a.30 . 19,3— Zsolt 85—Mk 5, 21-43

Túlélte az abortuszt: Gianna Jessen vallomása

Az alábbi videón látható amerikai nő anyja hét és fél hónapos várandós volt, amikor úgy döntött: abortálja kislányát. Ilyen előrehaladott állapotban már az úgynevezett vegyszeres feltöltést alkalmazzák, ami abból áll, hogy az anya méhébe sós oldatot fecskendeznek, amit lenyel a baba, az pedig szétégeti őt. Az anya pedig megszüli a halott magzatot 24 órán belül. A halálra ítélt lány viszont mindenki meglepetésére élve született – írja a Konzervatórium.

Gianna Jessen 1977-ben született, Los Angelesben, biológiai szülei 17 évesek voltak. Megszületése után nem sokkal örökbe adták őt. A nő azóta a pro-life mozgalom aktív szószólója. A Konzervatórium az egyébként már számos helyen linkelt videót – amely 2008-ban készült Melbourne-ben – publikáló posztjában több idézetet is kiemelt az előadótól:

„Ha az abortusz csupán a nők jogairól szól, Hölgyeim és Uraim, akkor mi volt a helyzet az anyémmal? Nem volt akkor ott egyetlen radikális feminista sem, aki azért kiáltott volna, hogy az én jogaim mennyire meg lettek sértve aznap, holott épp készültek kinyiffantani a nők jogainak nevében.”

„A korban, amiben élünk, politikailag egyáltalán nem korrekt Jézus Krisztus nevét kimondani az efféle helyeken, behozni a nevét efféle rendezvényekre, mert az Ő neve hallatán némelyek szörnyen kényelmetlenül érzik magukat. De én nem azért maradtam életben, hogy mindenki kényelméről gondoskodjam. Azért maradtam életben, hogy kicsit felkavarjam a

dolgokat. És nagyon élvezem, amikor ezt megtehetem.”

„Az abortuszt végző orvosnak kellett aláírnia a születési anyakönyvi kivonatomban. Szóval azt is tudom, hogy ki az. És ez áll benne azok számára akik szkeptikusak az orvosi feljegyzésekkel kapcsolatban: született: vegyszeres feltöltéssel végzett abortusz során. (...) végeztem egy kis kutatást azzal az orvossal, aki abortuszt akart végezni rajtam. (...) Olvastam tőle egy idézetet valahol pár éve, ahol azt mondja: több mint egymillió csecsemőn végeztem abortuszt, és ezt tekintem a szenvedélyemnek.”

„Az én küldetésem az, hogy emberséget vigyek abba a vitába, amit csak bekatégorizáltunk és feltettünk a polcra, és azt mondtuk, hogy ez egy kérdés (issue). Félretettük az érzelmeinket, és megkeményítettük magunkat.”

„Nem lenne agysérülés okozta bénulásom, ha nem éltem volna mindezt túl. Ezért amikor hallok azt a megdöbbentő és visszataszító érvelést, hogy: el kellene vetetni a gyermeket, mert az is lehet, hogy nyomorék lenne, iszonyat tölti el a szívemet.”

„Férfiak! Önök nagyszerűségekre lettek teremtve, arra, hogy felálljanak és férfiak legyenek, hogy védelmezzék a nőket és a gyerekeket, és nem arra, hogy csak úgy álljanak és elfordítsák a fejüket, amikor pontosan tudják, hogy gyilkosság történik, de mégsem tesznek semmit. Nem arra lettek teremtve, hogy használják a nőket, aztán magunkra hagyjanak minket. Azért lettek megalkotva, hogy kedvesek legyenek, nagyszerűek, kegyesek és erősek, hogy kiálljanak valamiért. Mert figyeljenek rám: belefáradtam abba, hogy az önök munkáját végezzem. Nők! Nem erőszakra lettek teremtve! Nem arra, hogy csak üljenek és ne legyenek tisztában az értékükkel és becsességükkel. Azért lettek megalkotva, hogy megküzdjenek önkért. Örökké.”

http://www.youtube.com/watch?v=nh-z4COwP9o&feature=player_embedded

Forrás: Magyar Kurír

Kányádi Sándor

Csendes pohárköszöntő újév reggelén

Nem kívánok senkinek se különösebben nagy dolgot. Mindenki, amennyire tud, legyen boldog. Értse el, ki mit szeretne, s ha elérte, többre vágyjon, s megint többre. Tiszta szívből ezt kívánom.

Szaporodjon ez az ország Emberségbe', hitbe', kedvbe', s ki honnan jött, soha soha ne feledje. Mert míg tudod, ki vagy, mért vagy, vissza nem fognak a kátyúk... A többit majd apródonként megcsináljuk. Végül pedig azt kívánom, legyen béke. – Gyönyörködjünk még sokáig a lehulló hópihébe'!

(1956)

Michel Quist:

Te, Uram, aki kívül vagy az időn

Te, Uram, aki kívül vagy az időn, csak mosolyogsz, amikor látod, hogyan viaskodunk mi veled. Jól tudod, mit csinálsz. Nem követsz el hibát, akkor sem követtél el, amikor kiosztottad az időt az embereknek. Mindenkinek adtál időt, hogy kiszámíthassa, mit is akarsz veled. Igen, van időm, Uram. Minden idő az enyém, amit nekem adtál: életemnek éveit, éveimnek napjait, napjaimnak óráit. Az én dolgom csupán, hogy nyugodtan és tisztán töltsöm; hogy megtöltsöm úgy, ahogyan Te kívánod, hogy engedelmeskedjem Neked, aki a vizet borrá változtathatod, mint egykor Kánában tetted... Uram, többé már nem időt kérek Tőled, hogy ezt vagy azt tehessem. Csak kegyelmet kérek Tőled, hogy a nékem adott időben azt tegyem, amit Te akarsz.

Mi a jó ebben?

Dr. House és az ateizmus

Nagyon szórakoztató és nagyon elgondolkodtató ez a pali, dr. House, a cinikus doki a tévéből. Szerintem sokat tanulhatunk tőle: például, hogy a következetes ateizmus boldogtalanná tesz.

House: A racionális érvek általában nem hatnak a vallásos emberekre. Különböznének vallásos emberek. 18: Maga ateista? House: Csak karácsonykor és húsvétkor. Az év többi részében nem igazán számít. 18: Mi a jó ebben? Egy véges és titokzatosság nélküli világegyetemben? House: Ez nem jó, hanem igaz. (4. évad, 2. rész, saját fordítás).

Egy korábbi cikkemben azt a kérdést tettem fel, hogy vajon a kereszténység boldoggá tesz-e? És arra jutottam, hogy igen: mélyen boldoggá tesz, ha komolyan vesszük, ha megértjük. Ebben az írásban pedig azt állítom, hogy az ateizmus reménytelenné és boldogtalanná tesz: ha komolyan vesszük, ha megértjük.

House-tól tényleg sokat tanulhatunk. Vegyük csak például a fenti szövegrészletet. Az első mondat nyilvánvalóan nem igaz, nem bizonyított, hiszen a vallásos emberek nem rosszak matekból, logikából, vagy nem kevésbé talpraesettek és találékonyak, mint ateista társaik. Ez inkább csak egy csattanós szellemesség. Ám House-nak abban már teljesen igaza van, hogy a fontos kérdés nem az, hogy egy hit jó-e vagy rossz-e, hanem az, hogy igaz-e.

Más a kiindulópont

Vallási kérdésekben a lényegre törő becsületeség egyre ritkább, hiszen a mai kor mottója szerint minden hit egyenlő, és ki-ki higgyen abban, ami neki bejön. Hát ezért üdítőek House eszes beszólásai. House persze téved, véleményem szerint, a válaszokat illetően, de a kérdései jók. A sorozat középpontjában egyébként nem a filozófia, hanem az áll, hogy House milyen gyors észjárású és milyen cinikus, ezért ne csodálkozzunk, hogy egy okos hívővel sem fut össze, senki soha nem szorítja sarokba, és mindig csak ő adja fel a leckét másoknak.

Mégis a rendező House karakterében valamit következetesen kifejezésre juttat: mégpedig azt, hogy House következetesen megélt ateizmusra kivonja az értelmet és az értelmet az életéből, és magányossá, reménytelenné teszi. Noha mind irigyeljük okossága és magabiztosságát miatt, House a sorozatban végig nyüglődik, mégpedig nem a beteg lába miatt elsősorban, hanem azért

mert nem hiszi el, hogy bárki is igazán szeretné (mindig az érdeket, az evolúciós ösztönt keresi a szeretet megnyilvánulásai mögött), és ő maga pedig fél szeretni (hiszen a szeretet nem is létezik).

Ebben az írásban nem akarom House-t cáfolni, nem is biztos, hogy meggyőző lenne. Itt elég csak annyit megjegyezni, hogy az alapvető különbség House – vagyis az okos ateista – és az átlagember között az, hogy más a kiindulópontjuk. A többség adatként fogadja el az emberi tapasztalatokat az erkölcsi kötelességtudattal, a szeretettel és a gondviseléssel kapcsolatban – még ha ezek a tapasztalatok keverték és homályosak is –, és eme adatokat beillesztik a világképükbe. Ezért nem tűnik a többség számára képtelennek Isten létezése.

Az ateisták ezzel szemben a tudományos redukcionizmus nevében letagadják ezeket a tapasztalatokat (illúzióknak tartják őket), így a világképük szegényebb adathalmazra épül. Mindössze ennyi: más a kiindulópont. Innentől viszont mind az ateista, mind a hívő lehet logikus vagy következtelen, de nem fognak egyetérteni.

Ki ítélne, ha nem Isten?

Hanem térjünk most vissza a következetes ateizmushoz: azoknak az embereknek, akik őszintén hiszik az ateizmust, valamint elég becsületesek és okosak, hogy a következményekkel is számoljanak, vajon milyen az életük? Olyan, mint House-é. Persze nem abban az értelemben, hogy olyan ügyes szakemberek lesznek, mint House, vagy olyan jó lesz a humoruk, hanem abban az értelemben, hogy olyan reménytelenek lesznek, mint ő.

Vagy mint Nietzsche, Sartre és Camus, akik jól tudták, ha nincs Isten, akkor semmi sem igazán jó, semmi sem igazán értékes, és semminek nincs igazán értelme. Ha minden értéket csak mi, emberek találtunk ki, akkor az érték egyenlővé lesz a praktikus haszonnal, és akkor a náci értékrend éppannyira semleges, mint Teréz anya önfeláldozó szeretete – mert ugyan ki ítelné ezt meg, ha nem egy Isten?

Az átlag ateistákkal, mint velünk, átlag hívőkkel is, az a baj, hogy túlfelé következtelenek – nem úgy, mint House karaktere. Az ateisták, ha már nézetük szerint minden csak anyag, evolúciós melléktermék és társadalmi konstrukció, vajon gondolnak-e erre, amikor átölelik a gyerekeiket, vagy eltemetik az édesapjukat, vagy szerelmesen megcsókolják a feleségüket, vagy egy régi baráttal újra találkoznak – gondolnak-e arra, hogy a szeretet melegsége, vagy olykor követelő szava csak ösztön, és konvenció, semmi más... Nem gondolnak erre, mert következtelenek. House azonban ezt mindig észben tartja, ezért reménytelen.

Azt mondtam, velünk, hívőkkel is az a baj, hogy következtelenek vagyunk. Ha igazán hisszük, hogy Isten gyermekei vagyunk – és hogy a felebarátunk is az –, akkor miért nem szeretjük jobban, áldozatosabban és kitaróbban? Attól félek, a következtetességet nekünk is el kéne lesni House-tól.

A pápától tanulta meg, hogyan vezessen vállalkozást

"A munka az erény és a hit csodálatos iskolája lehet, sőt több is: a hit és az erény valóban sikeressé teheti a gazdaságot és az üzletet"

Andreas Widmer, volt svájci gárdista, jelenleg sikeres vállalkozó szerint Boldog II. János Pál élete annak ellenére, hogy soha nem vezetett semmilyen vállalatot, példa azok számára, akik vállalkozásba akarnak kezdeni, be akarnak lépni a kereskedelem világába, és mindazoknak, akik bármilyen típusú társaságot vezetnek.

Widmer II. János Pállal való személyes ismeretsége és a 80-as években szerzett közvetlen tapasztalata alapján, amikor svájci gárdista volt, figyelemfelkeltő könyvet írt *The Pope and the CEO* (A pápa és a manager) címmel. Az olvasmányos és bölcs tanácsokkal teli könyv az apostoli palota falai között eltöltött évek anekdotáiban is bővelkedik. Vállalkozóknak és azoknak a diákoknak szól, akik érdeklődnek az üzlet és a hit, az üzlet és az etika közötti kapcsolat, illetve a II. János Páltól eltanult vezetői szerep elsajátítása iránt.

„II. János Pál hatása nyomán megértettem, hogy a hit és az üzlet összeegyeztethető, nem egymással ellentétes dolog. A munka az erény és a hit csodálatos iskolája lehet, sőt több is: a hit és az erény valóban sikeressé teheti a gazdaságot és az üzletet” – írja Widmer. Majd hozzáteszi: „Az egykori pápa nagy inspirációk forrása és példakép minden üzletember számára.”

Elmondja, hogy két okból írt könyvet: először is azért, mert meg akarta osztani azt a kiváltságot és kegyelmet, hogy svájci gárdista, majd vállalkozó lehetett; másodszer pedig, mert vállalkozói és emberbaráti munkáján keresztül látja, hogy a szabadpiacon óriási szomjúság van az erkölcs és az etika iránt. Hálás amiatt is, hogy az elmúlt húsz évben a két legnagyobb szoftervállalat vezető szintjén dolgozhatott. Ezek a kiváltságos helyek és áldások válaszra várnak – szögezi le. „Isten szívesen adja neked ezeket, de meg is kérdezi tőled: Oké, és most mit kezdesz velük?”

Widmer ma a SEVEN Alapítvány társalapítójaként dolgozik, amely oly módon támogatja a vállalkozói tevékenységet, hogy az megoldást kínáljon a szegénység problémájára. E munkakörében nagyon sok üzletemmel találkozik, akik szomjaznak az erkölcs után. „Az emberek erkölcsi lelkiismerete, hogy szeretnék megtudni, mi a helyes, és mi nem, bele van írva az emberi szívbe – állítja a szerző. De mivel a világ nem ad választ erre, az emberek összezavarodnak, aggasztja őket a kérdés, és belekapaszkodnak minden szóba.” Múltjából és tapasztalataiból fakadóan jól megtalálja a hangot az emberekkel ezen a területen. Olyan nyelvezettel tud elmagyarázni ide kapcsolódó témákat, ahogy ők meg tudják érteni.

A *The Pope and the CEO* című kötet kilenc elvet emel ki a vállalkozás vezetésére vonatkozóan és olyan témákat tárgyal, mint például megismerni önmagunkat; megismerni Istent; tudni, mi a helyes; hogyan lehet kiegyensúlyozott életet élni. A fejezetek útmutatót és gyakorlati feladatokat is tartalmaznak. Ez a fajta megközelítés közvetlenül II. János Páltól ered. A gondolat tetté válik: „ez lelkesít II. János Páltól, és ez az egyik kulcspont számomra: egy tett olyan, mint a lelked kiterjeszté-

se.” Az is nagyon megragadja a volt pápa személyéből, hogy el tudta érni kitűzött céljait. „Ha elolvassuk a *Redemptoris hominis*, első enciklikáját, láthatjuk, hogy harminc év leforgása alatt elérte mindazt, amit abban írt” – állapítja meg.

A könyvben Widmer behatóan a hétköznapi élet nehézségeibe, ilyen például az alkalmazottakkal való foglalkozás, hogyan irányítsuk őket, hogyan vegyük fel és hogyan bocsássuk el őket. Felfogásában a szolgálatként történő vezetést javasolja, és elmagyarázza a managernek: „edzőnek kell lenned, nem pedig valakinek, aki kritizál”.

Vállalkozóként hangsúlyozza, hogy a munka és a vállalkozás lelki szépsége az, hogy ezzel együttműködünk Isten teremtő munkájában. Isten hatalmat ad az embernek, hogy folytassa a teremtést – állítja. „Ha egy vállalat vezetője vagy ügyvezető igazgatója vagy, akkor azzal a nagy lehetőséggel és felelősséggel rendelkezel, hogy irányítsz egy csoport embert, aki folytatja a teremtést a világban.” A könyv azt is hangsúlyozza, hogy fontos felfedeznünk, mire vagyunk hivatva életünkben.

A szabadpiac előnyeire rávilágítva Widmer válaszol azoknak – egyházi személyeknek is –, akik továbbra is azt állítják, hogy a kapitalizmus nem segíti az erkölcsös magatartást, sőt a kapzsiságot és az önzést juttatja érvényre. „A szabadpiac olyan, mint egy kés, és nem vádolhatod a kést, ha fegyverként használják őt. Erkölcsre van szükség ahhoz, hogy a szabadpiac működni tudjon, és ha csak arra alapozunk, hogy mi legális vagy illegális, ha csak abban bízunk, ami le van írva a törvényben vagy a szerződésben, a tranzakciók költsége olyan magas lenne, hogy senki sem kötne üzletet.” Ezért „tudnunk kell bízni egymásban. Nem működtethetünk szabadpiacot és kapitalizmust erkölcs nélkül. Erkölccsel viszont a létező legjobb rendszerré válik, mert teret ad az emberi szabadságnak.”

Widmer nem volt mindig ilyen vallásos, és ilyen nagy tisztelet sem volt benne II. János Pál iránt. Akkor ébredt fel benne a hit és a volt pápa példájának ereje, amikor egy nehéz időszakot élt át. A Jubileumi évben eladta társaságát 600 millió dollárért, és két hónap múlva kiderült, hogy az európai társaság, amelynek eladta, hamis volt. „A Nasdaq levette a tőzsdéről, és semmi sem maradt” – emlékszik vissza.

De ahelyett, hogy örökre dühös és depressziós maradt volna, II. János Pál ismét előtérbe került életében. „Már majdnem meg voltam győződve róla, hogy valami hibás a rendszerünkben, a szabadpiacon, a vállalkozói tevékenységben és a kapitalizmusban. De II. János Pál szemlélete az, hogy a felvirágzás három dolgon alapszik: a demokrácia, a társulás szabadsága és a közerkölcs kultúrája. És tudtam, hogy a közerkölcs kultúrája hiányzik.” Widmer meggyőződése, hogy ezért a kultúráért kell tenni ahhoz, hogy kihúzzuk a világot a jelenlegi gazdasági válságból és ahhoz, hogy a vállalkozásokat helyesen vezessék.

„A szívek megtérésére van szükség. Ha olyan vezetőink lennének – üzletemberek és egyházi személyek – akiknek a szívében a vezetés valóban szolgálatként él, problémáink nagy része szertefoszlan. Nem intézményes vagy jogi problémákról van szó – állapítja meg. A probléma a szívekben van.”

[*The Pope and The CEO: John Paul II's Leadership Lessons to a Young Swiss Guard* – Az Emmaus Road gondozásában jelent meg George Weigel előszavával]

Forrás: Magyar Kurír

EGY CSEPP KÖZÉLET

Akkor most ki a kommunista, és ki a bűnös?

A törvényjavaslat előterjesztője veszélyes dolgokkal játszik: nemzedékek traumáival, bűnnel és igazsággal. Az egész ránk rohadt huszadik századdal, amit nem lehet ripsz-ropsz elintézni.

Na ja, a kommunizmus bűnei. Ha a T. Olvasó esetleg nem tudná, a kormány bele szeretné, vagyis bele akarja, vagyis bele fogja (2/3!) írni az alkotmányba: az MSZP is vétkes elődpártja, a kommunista MSZMP történelmi bűneiben. (A részletekért tessék bemenni pl. az Andrássy út 60-ba; most már ki is lehet jönni onnan.)

A kormányzó párt által alkotott alaptörvény rövidesen bűnösként fogja megnevezni aktuális politikai ellenfelét. A dolog a diktatúrák utáni nyugati politika történetében egyedülálló. De nem ez a fő probléma.

Épeszü, jóérzésű és némi-
leg tájékozott ember nyilván elismeri, hogy a vörös fenevad tombolása Magyarországon (is) rettenetes volt, különösen a negyvenes évek második és a hatvanas évek első fele közt. Az is tény, hogy a kommunizmus Nürnbergje elmaradt – no nem holmi titokzatos, kettős mércés lobbicsoport nyomására, hanem mert máshogy alakultak a körülmények. A kommunista terror nem volt olyan rapid, látványos és egyértelműen lezárt folyamat, mint a fasiszta terror.

Ráadásul a „demokratikus nyugat” (legalábbis a hidegháborúig) legitímálta a szovjethatalmat, sőt jó néhány országot ki is szolgáltattott neki, mint szövetségeseinek a fasiszmus elleni harcban.

A fasiszmus igen, de a kommunizmus gyakorlatilag nem bukott meg, csak a nyolcvanas évek végére átváltott valami mássá, mígnem kiderült, hogy a rendszert már nem lehet nem leváltani. A hősi rendszer-váltás mítosz; az átmenet érdekében tett politikai lépéseknek sokkal nagyobb volt a dicsőségpotenciáljuk, mint a tényleges kockázatuk.

Egyébként pedig az átkos negyven évre következő átkos húsz év senkit nem jogosít fel, hogy muto-

gasson és vádaskodjon a kommunizmus bűnei miatt. Sőt. Alkotmányba foglalás helyett jó lenne, ha megmagyaráznák az egykori rendszerváltók: miért nem álltak elő a 90-es évek elejéig részletesebb és alaposabb feltárások igényével, s miért nézték el cinkos némasággal az állampárti struktúra és vagyon sokat emlegetett átmentésével párhuzamosan zajló, privatizációnak nevezett szabadrablást, amit az első négy évben az „antikommunista” elit vezényelt le?

A mai MSZP-re sok mindent lehet mondani – például azt, hogy nem hiteles most ellenzékben az, aki az előző kormány bűneiben osztozott. Ha valaki nagyon ráér, még mindig előveheti őket a 2006-os utcai terrorcselekmények kapcsán. De nem lehet nekik tulajdonítani az ötvenes évek második és a hatvanas évek első fele közötti időszak felelősségét, mivel többségük nem is élt még akkor.

Másfelől: elég érdekes, hogy az a brigád hozakodik elő a kommunizmus bűneivel, amely az imént kötött baráti szövetséget egy vérkommunista diktatúrával.

Persze, világos: hogy az intézkedés valódi célja nem a történelmi igazságtétel vagy a múlt sebeinek begyógyítása, csupán az ellenfél legéppuskázása a futballpályáról. Ami egyrészt sportszerűtlen, másrészt kontraproduktív. A törvényjavaslat előterjesztője veszélyes dolgokkal játszik: nemzedékek traumáival, bűnnel és igazsággal. Az egész ránk rohadt huszadik századdal, amit nem lehet ripsz-ropsz elintézni.

A törvényjavaslat méltatlan és kisszerű, mert az előterjesztő éppen a valódi kérdéseket hagyja figyelmen kívül. Például azt, hogy ki tudja begyógyítani az emlékezet újra és újra felvakart, gennyedző sebeit? Van-e még (vagy már) közös emlékezet? Ha nincs, az melyik generáció bűne? Mindegyiké? Ha igen: kinek van még joga ítélkezni, vádolni, bűnöst kiáltani?

És persze: kinek van joga megbocsátani?

Hogyan kanyarodhattunk vissza a modern korba, kilátástan gazdasági válsággal és ordaş téveszmékkel, melyektől az ember úgy elaljasul? És ugyan mi lesz a vége ennek?

S nem kéne olykor felpillantani az egyetlen igazi áldozatra? Arra az egyetlenre, aki jogosan ítélhetne? Arra az egyetlenre, aki mégis megbocsátani jött?

Balavány György

Forrás: mindennapi.hu

ifj. Rieth József

Tudományos érvelés

A számítógép, amelyen ezeket a sorokat írom, sok-sok bonyolult alkatrész összehangolt munkájának eredményeként működik. Felépítésének részleteivel igen kevesen vannak teljesen tisztában, ám mindannyian megtapasztaljuk, ahogyan képeket jelenít meg, előkeres dokumentumokat, elképzelt fantáziavilágban enged minket játszani, vagy néhány gombnyomásra összekapcsol távoli ismerőseinkkel. Az első számítógépek a XX. század közepén jelentek meg, elektroncsövekkel működtek, és hatalmas helyet foglaltak el. Kezelésük igen nehézkes és felhasználásuk meglehetősen korlátozott volt. Az elektroncsöveket azonban hamarosan felváltották a tranzistorok, amelyek lényegesen kisebb méretűek és fogyasztásúak, ám sokkal megbízhatóbbak voltak.

A fejlődés következő lépcsőjeként a tranzistorokból felépülő kapuáramkörök egy szilíciumlapkára, úgynevezett integrált áramkörre (chip) kerültek. Attól kezdve mind több tranzistor zsúfolódott egy tokba, segítve ezzel a gyorsaságot és az összehangolt működést.

A mikroprocesszor egy félresikerült hadászati projekt mellékterméke, mintegy „mutációként” jött létre. Az egész világon robbanásszerűen elterjedtek a házi számítógépek, amelyek a hétköznapi emberek számára is elhozták a komputer-korszakot. Azután piacra került az első személyi számítógép, és pillanatok alatt félresöpörte mind a házi számítógépeket, mind a vállalati, nagy- és mini komputerek jelentős részét. Az első PC felépítésében és működésében már a mai számítógépekre hasonlított, bár természetesen jóval lassúbb és kisebb kapacitású volt. Ám hamar alkal-

masszá vált arra, hogy cégek adminisztrációját kezelje és banki ügyviteli programokat futtasson.

Egyre-másra jelentek meg a mind gyorsabb és nagyobb teljesítményű személyi számítógépek. A felhasználók egyre több és bonyolultabb programot akartak futtatni, a kereskedőknek pedig érdekük volt ezt az elvárást kiszolgálni és fenntartani. Így a „régik” gépek néhány év alatt elavultak, ezért rendszeresen újakat kell venni. A folyamatot napjainkban is megfigyelhetjük, amikor évente jelennek meg a boltok polcain az előzőknél többet tudó, gyorsabb, nagyobb kapacitású és szebb képet rajzoló komputerek.

A fenti áttekintés csak egy vázlatos összefoglalója a számítógépek fejlődéstörténetének, mintegy evolúciójának. A téma iránt mélyebben érdeklődő olvasó további részleteket találhat a vonatkozó szakirodalomban. Ám már ennyiből is világosan látszik, mennyire tarthatatlan és nevetséges az az állítás, hogy az első számítógépet valamiféle egyszemélyi Alkotó vagy Tervező hozta volna létre. Csak egészen elvakult és hiszékeny emberek gondolhatják, hogy a kezdet kezdetétől minden komputer annak az elsőnek a másolata, és változatlan formájú ismétlődése. Az előzőekben leírtak cáfolhatatlanul bizonyítják, hogy a számítógépek létezésének egyik alapvető jellemzője a *fejlődés*, amelyet a felhasználók és vásárlók kívánságai, valamint a piac meghatározott és egyértelmű törvényei szabályoznak.

Kétségtelenül igazoltuk tehát, hogy a számítógépek kialakulásához nem volt szükség mérnökre, működésüknek a tranzistorok spontán, önszerveződő együttműködése az alapja, amely a természetes kiválasztódás egyszerű, de hatékony törvényszerűségének engedelmeskedve a komputer óriási fejlődését hozta.

*Örülünk minden nap, ma is!
Örülünk minden nap, ma is:
hogy Isten kegyelme velünk,
hogy Isten gondviselése őriz,
hogy Isten szeretete övez,
hogy Isten az Édesatyánk,
hogy Jézus a testvérünk,
hogy a Szentlélek bennünk lakik,
hogy Mária az édesanyánk,
hogy őrangyalunk kísér,
hogy reményünk az örök hazáról beszél,
hogy bűneink miatt nem kell kétségbe esnünk,
mert Isten irgalmas. Amen.*

Ady Endre:

Teveled az Isten

Az Istenhez gyöngé szódat emeled:

Teveled lesz akkor az Isten.

Elvesztetted szegény, kóbor magadat:

Ha szabad: segítsen az Isten.

Perc-barátok kedve már elköltözött:

Búk között itt lesz tán az Isten.

E szép élet nem sok örömet hozott:

Gondozott azonban az Isten.

KITEKINTŐ

Újesztendő küszöbén

Szabad a Biblia sok ezer igéje közül éppen ezt az egyet kiemelni és ezzel indulni az új esztendő kiszámíthatatlan útjaira: „több jót teszek veletek, mint azelőtt” (Ez 36,11). Valóban Isten mondja ezt az Igét, vagy csak a mi csalárd szívünk vágyálma szólal meg benne?

Ismerjük a lehetséges aggályokat és ellenvetéseket, de ezzel együtt is bátran állítjuk: érvényes ez az Ige az Úrnak most következő esztendejére. Nem azért vagyunk ebben bizonyosak, mert betekintettünk abba a hét pecséttel lezárt mennyei tekercsbe, amelyben meg van írva a holnap történelme, hanem egyszerűen azért, mert *ilyen* az Isten! Létéből, lényéből, szeretetének végtelen gazdagságából nem következhet más: Ő mindig több és még több jót akar tenni.

Mindenkivel, mindenhol és mindenkor.

Ha ezt a nagyon „tágas” Igét túlzásnak tartjuk és be akarjuk szűkíteni, közbeiktathatjuk ezt a szót: „több jót *akarok* tenni veletek, mint azelőtt”.

A Biblia talaján maradunk, ha az eredeti szavak közé beiktatjuk ezt a szót is. A teljes Szentírás ugyanis sok helyen tanúskodik arról, hogy az Isten akarja, akarná a több jót tenni, adni, de nem sikerül, neki sem sikerül, mert az ostoba ember nem fogadja el, nem veszi át a több jót. Gyakran nem is figyel oda az ajándékozni akaró Istenre. Megdöbbenő ez az állítás. Hát lehetséges az, hogy az Isten *akar* valamit, és nem tudja megvalósítani akaratát?

Az Arisztotelészre támaszkodó filozofálás szerint ez nem lehetséges. Mert ha az Isten valamit nem tud megtenni, akkor már nem Isten. A Bibliára támaszkodó gondolkodás azonban úgy ismeri Istent, mint aki messzemenően tiszteletben tartja az ember szabadságát. Úgy lesz igazán emberré az ember, hogy „isteni természet részesévé” lesz (2Pt 1,14).

Ennek az isteni természetnek lényeges eleme a szabadság, a szabad mérlegelés és döntés képessége, gyakorlása. Ha Isten erőnek erejével rákényszerítené az embert a „jóra” akár a végső „jónak”: az üdvösségnek elfogadására is – éppen az *embert* ölné meg az emberben.

Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön (1Tim 2,4), de még ezt az üdvözítő akaratát sem erőlteti rá az emberekre. Amikor Jézus a názáretiek hitetlensége miatt nem tudott csodát tenni a saját városában, nem erőszakolta a dolgot és nem is átkozta meg a várost. Tovább ment és más városokban hirdette az evangéliumot és gyógyította a betegeket (Mk 6,1-6).

„Aki engem lát, az látja az Atyát” (Jn 14,9). Ahogyan Jézus cselekszik, úgy cselekszik az Atya is.

Azt kell még tisztázni, hogy mi az a „jó”, amiből Isten többet akar adni, mint azelőtt.

Itt bizony számolni kell azzal, hogy a mi gondolataink – a „jóról” való elgondolásunk is – nem az Isten gondolata. A mi gondolatunk: boldogság, egészség, siker, karrier, pénz, dicsőség... Isten gondolata: növekedés a szeretetben, szolgálatban, önismeretben, alázatban, kegyelemben... Biztosan számíthatunk rá, hogy *ezekhez* Isten az új esztendőben több erőt és áldást kínál, mint amennyit az előző években adott – és mindenképpen többet, mint amennyit az előzőkbe tőle átvettünk és gyümölcsöztettünk.

És végül: amikor Istennek „sikerül” több jót tenni velünk, mint azelőtt, (mert végre jobban odafigyeltünk és örömmel vettük az ő ajándékait) akkor mi is akarunk és lassan-lassan tudunk is több jót tenni másokkal, mint azelőtt. De itt is érvényes az igazság: nem a saját elgondolásunk szerint kell több jót cselekednünk, hanem az Isten gondolata szerinti „jót”(röviden: a szolgáló szeretetet) kell a másik embernek ajándékozni jobban, többet, mint eddig.

Nt. Farkas József

Januári	programajánló:
Január 9. (hétfő, 19.00, Szent József terem)	Szent Ágoston olvasókör
Január 13. (péntek, 19.00, Díszterem)	Felnőtt katekézis
Január 14. (szombat, 19.30, Szent József terem)	Ifi-kör
Január 21. (szombat, 10.00, kolostor)	Csocsó, ping-pong, sakk, malom, teremhoki, léghoki verseny

A NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik: minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap.: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között telefon: (93) 313-849, 06/30/5085542